

FADILJ HODŽA
član Predsedništva
SFRJ

TITO JE POLOŽIO ČVRSTE TEMELJE NAŠOJ SADAŠNJOSTI I BUDUĆNOSTI

Titovo delo je mnogostrano. On je organizator borbene, dinamične KPJ, kasnije inicijator i tvorac masovnog, savremenog i vitalnog Saveza komunista Jugoslavije — te nezamenljive avangarde radničke klase u našim ratnim i posleratnim uslovima. Tito je organizator, strateg i neposredni rukovodilac NOR-a naroda i narodnosti Jugoslavije, inspirator i graditelj nove Jugoslavije i jedan od neimara politike nesvrstavanja i novih međunarodnih odnosa u svetu. U okviru svog velikog stvaralačkog opusa, Tito je dao ogroman doprinos vojnoj nauci i obogatio riznicu socijalističke misli. Podsetiću samo na jedan momenat: na Titov izvanredan osećaj da u svim uslovima i u svakom vremenu, kroz koje je prošla naša revolucija i NOR, pronađe najbolja i najefikasnija rešenja, adekvatna potrebama, shvatljiva širokim narodnim slojevima i jedino moguća u datim uslovima, a uvek zasnovana na osnovama marksizma-lenjinizma.

Nakon dolaska na čelo naše Partije 1937. godine, u vreme stalnog jačanja fašizma, drug Tito pod zastavom Partije uspešno okuplja ne samo komuniste nego sve progresivne snage i priprema ih za borbu. A kada su fašističke sile napale i zbog izdaje nenarodnih režima i vrhova kraljevske vojske osvojile i rasparčale Jugoslaviju, drug Tito baš tih dana, na plenumu CK KPJ koji je održan u

Zagrebu, ukazuje na istinu da ako je zemlja okupirana, naši narodi nisu pokoreni. Time i počinju pripreme za borbu protiv okupatora i domaćih izdajnika.

Posle dvomesečnih intenzivnih priprema i svega jedanaest dana nakon nemačkog napada na Sovjetski Savez, Politbiro CK KPJ pod rukovodstvom druga Tita donosi 4. jula 1941. godine istorijsku odluku o početku širokog narodnog ustanka u svim krajevima naše zemlje. To je istorijska odluka i za sve naše narode i narodnosti i za internacionalizam i međunarodnu solidarnost progresivnog sveta.

»Mi smo u NOB-u učinili ono što je sa stanovišta klasičnih vojnih doktrina bilo potpuno neshvatljivo« — rekao je jednom prilikom drug Tito. Podići ustanak u vreme kada cela Evropa stenje pod hitlerovskom čizmom i kada do zuba naoružane fašističke horde nezadrživo jure prema Moskvi i Kavkazu, bilo je više nego smelo. To su činili narodi i narodnosti Jugoslavije predvođeni KPJ i drugom Titom. On prati svaku akciju i prilagođava borbu i organizaciju nove Narodnooslobodilačke vojske njenom rastu, potrebama i uslovima. Pored mnogobrojnih partizanskih odreda i drugih teritorijalnih jedinica, raštrkanih po celoj Jugoslaviji, formiranjem proleterskih brigada decembra 1941. godine, stvaraju se velike i snažne pokretne vojne jedinice, sposobne za izvođenje velikih operacija. Ratna praksa je brzo potvrdila pravilnost takve odluke.

Kasnije se brigade grupišu u divizije i korpuse i postepeno iz naroda niče naša Narodnooslobodilačka vojska, koja prerasta u snažnu Jugoslovensku narodnu armiju.

Ne samo u stvaranju armije, nego i u svakodnevним operacijama u toku NOR-a, drug Tito je ispoljio veliki vojni talenat. Setimo se njegovih značajnih odluka u okršajima sa fašističkim snagama u zapadnoj Srbiji 1941. godine, na Neretvi i na Sutjesci 1943. godine, ili završnih operacija za oslobođenje naše zemlje, kada je naša armija postala značajan činilac antifašističke koalicije, povezujući front između Crvene armije na Istoku i anglosaksonskih snaga na tlu Italije.

U toku celog rata oslanjali smo se, pre svega, na sopstvene snage. Tito i ostali komunisti Jugoslavije umeli su

da probude svu vitalnost naroda. U NOR-u su svi naši narodi i narodnosti pokazali šta su u stanju da stvore kada znaju zašto se bore i ko ih vodi. Na takvim principima i uz takvo poverenje građena je i gradi se naša opštenarodna odbrana i celokupni sistem samozaštite naše samoupravne, socijalističke i nesvrstane Jugoslavije. To je najbolja garancija očuvanja suvereniteta i nezavisnosti naše socijalističke zajednice.

Naše veze sa drugom Titom, odnosno CK KPJ i Vrhovnim štabom NOV i POJ, bile su dosta slabe i retke. U nastojanju da uspostavimo vezu, za šta smo osećali toliku potrebu, palo nam je više drugova. Ipak, među nama je stalno bila prisutna Titova misao. Na osnovu njegovih direktiva, članaka, proglaša i drugih napisa u materijalima ili u štampi, koje smo dobijali bilo preko Srbije, bilo preko Crne Gore ili na drugi način, i na platformi opšte orijentacije KPJ, duboko smo osećali i pretvarali u delo njegove ideje o slobodnoj i novoj zajednici. Znali smo da naši narodi i narodnosti moraju sami uzeti svoju sudbinu u svoje ruke, a to će moći samo kroz borbu protiv okupatora i izroda. Oslanjali smo se na spostvene snage. Želim da naglasim da je za nas, borce na Kosovu, od posebnog značaja bio članak druga Tita »Nacionalno pitanje u svetlosti NOB-a«, objavljen 1942. godine.

Neravnopravnost naroda — ta rak-rana stare Jugoslavije — morala se jednom zauvek likvidirati. Širina naše narodnooslobodilačke borbe zahtevala je da se u nju uključe svi naši narodi i narodnosti. Da bi se to postiglo, oni su morali znati za što se bore. Na to kapitalno pitanje drug Tito je dao jasan i nedvosmislen odgovor.

»Riječ narodnooslobodilačka borba — bila bi samo jedna fraza, pa čak i prevara, kada ona ne bi pored opštejugoslovenskog smisla imala i nacionalni smisao za svaki narod posebno, tj. kada ona ne bi osim oslobođenja Jugoslavije, značila u isto vrijeme i oslobođenje Hrvata, Slovenaca, Srba, Makedonaca, Arnauta (ranije su Albanci često nazivani Arnautima), Muslimana itd.; kada narodnooslobodilačka borba ne bi imala tu sadržinu da zaista nosi slobodu, ravnopravnost i bratstvo svim narodima Jugoslavije ... « pisao je drug Tito u članku 1942. godine.

Tito je dao odgovor na najbitnija pitanja koja su tištila sve naše narode, a posebno Albance, koji su pre rata bili izloženi stalnom iseljavanju i denacionalizaciji i koji su strahovali od povratka starog režima. Odmah smo preveli taj članak i masovno ga rasturali. Imao je snažnog dejstva kod velikog broja ljudi, pa i među nama komunistima. Jer, mi smo počeli borbu i znali smo da se treba boriti, ali se ne bi moglo reći da je postojala puna jasnoća o tome šta će sutra biti sa Kosovom. Tito je jasno rekao da je to zajednička, revolucionarna borba svih naših naroda i narodnosti koja sobom istovremeno nosi slobodu, bratstvo, jedinstvo i punu ravnopravnost.

Prvo pismo od druga Tita, datirano 22. 9. 1942. godine, dobili smo krajem jeseni 1942. godine. Tada smo već imali nekoliko partizanskih odreda i više pozadinskih partizanskih jedinica u gradovima i selima. Titovo pismo je predstavljalo nov podsticaj našoj borbi. Formiran je privremeni Glavni štab NOV i POJ za Kosovo i Metohiju i još se smelije radilo na okupljanju svih rodoljuba iz redova svih nacionalnosti u borbi za slobodu i bolju sutrašnjicu.

Od tada pa nadalje, kao i u celoj zemlji, i na Kosovu se sve više rasplamsavala NOB. Drugo zasedanje AVNOJ-a, na kome su položeni temelji novoj demokratskoj Jugoslaviji, imalo je kod nas velikog odjeka. Mesec dana kasnije i mi smo na Kosovu održali zasedanje prvog NO odbora Kosova i Metohije, u kome su učestvovali predstavnici svih nacionalnosti naše Pokrajine, na kome su potvrđene odluke AVNOJ-a i odati puno poverenje drugu Titu.

Svaka Titova poruka predstavljala je za nas događaj. One su nas podsticale, davale inspiracije i hrabrile da istrajemo u dugoj i teškoj, ali neminovnoj borbi za istinsku slobodu i ravnopravnost naših naroda i narodnosti u zemlji i za istinski slobodnu i nezavisnu socijalističku Jugoslaviju na međunarodnom planu.